

Tilbageblik og fremsyn

Alfred Hosp, Klagenfurt, januar/februar 1962

Hver gang et nyt år begynder, er man tilbøjelig til endnu engang at se tilbage på det år, der er gået, for at blive klar over, hvad det bragte eller nægtede os, hvad vi har klaret eller forsømt! I materiel henseende er det for det meste nok med et afsnit af året, hvor de indvundne erfaringer kan anvendes i fremtiden. Men hvis vi vil skabe et overblik over de sjæleligt-åndelige fremskridt, over de samlede erkendelser og overbevisninger, er det nødvendigt at se tilbage over flere år, ja over årtier. Først da er vi i stand til at erkende, hvordan var min indstilling tidligere, hvordan er den nu, og frem for alt, hvordan vil jeg bedst kunne klare livets krav og prøvelser?

Når ikke dybtgående oplevelser tvinger mennesket til besindelse og selvransagelse, så tager han sit liv som noget selvfølgeligt. Den anden verdenskrig var en sådan afgørende begivenhed, som ophidsede menneskene og rev dem ud af deres vaner. Der var næppe en familie der blev skånet, og sygdom og død viste menneskets afmagt overfor volden, som det havde sluppet løs. Sårene var ikke så hurtige at helbrede igen, tabet af hjem og gods, og frem for alt af kære familiemedlemmer, kunne ikke erstattes, og det pinte menneskene, og fik dem til at søge efter meningen med deres væren og deres eget liv.

I den tunge efterkrigstid, for næsten 13 år siden, i marts 1949, blev menneskeheden pludselig opmærksom på en helt ukendt mand, der i klare ord viste vejen ud af sjælelig fortvivlelse og håbløshed. Det var Bruno Gröning, der, født i Danzig, kendte de hjemstavnsfordrevnes lod, og vidste, i hvilken nød menneskene var. Han ejede evnen til at overbevise sine tilhørere om, at det var tvingende nødvendigt igen at optage forbindelsen til Gud. I indtrængende ord, manede han til at vende om fra den hidtidige, rent materialistiske vej. Ved hjælp af eksempler viste han, hvordan mennesket, som guddommelig skabning skulle afholde sig fra det onde, og kun kan klare sig i livets kamp, når han vækker de åndelige kræfter i sig selv, og bringer dem til udfoldelse. De mange tusinder, der i Herford og Rosenheim fulgte hans opfordring, dybt berørte og rusket op i deres indre, opnåede samtidig også den fysiske orden, hvad der kun var den naturlige følge af deres åndelige forvandling. Det beviser samtidigt rigtigheden af Bruno Grönings ord: "Ånden bestemmer materien".

For nu at kunne bedømme, hvilken betydning denne lære har for os alle, vil jeg fremhæve det vigtigste, og sammenligne vores tidligere mening med vor nuværende overbevisning.

Efter fordomsfri og saglig kontrol af vores tidligere indstilling til åndelige ting, må vi indrømme, at vi ikke lod dem få den betydning, som havde været nødvendig. Selv om vi troede på Guds eksistens, forekom dette overvæsen os så mægtigt og så langt borte, at vi kun vanskeligt kunne tro på en direkte forbindelse til HAM. Hvor ofte sneg

der sig ikke under bønner tanker ind som for eksempel: "Vil HAN høre mig. Vil HAN opfylde min bøn? Kan HAN overhovedet hjælpe, eller må jeg bære en forudbestemt, ubønhørlig skæbne?" Og overvejelserne fortsatte: "Hvorfor skal jeg dog tåle alt dette? Hvilke prøvelser og sygdomme vil Gud endnu sende, for at min sjæl endelig skal blive føjelig?!"

Det var ikke nogen tillidsfuld bøn, ingen samtale med Gud, som gav kraft. Det drejede sig snarere om et fortvivlelsens skrig, uden håb om bedring, der lå allerede resignation i den: "Der er jo ikke noget, der vil blive ændret, jeg er nødt til at affinde mig med min skæbne!" Og når alt så virkelig blev ved det gamle, triumferede vi næsten: "Jeg vidste jo, at intet kan hjælpe mig mere."

Hvad var nu følgen af en sådan indstilling? Vores tro blev mindre og mindre, og den Gud, som aldrig gav svar, rykkede hele tiden længere bort. Kom ikke for os alle det øjeblik, hvor vi i vort inderste spurgte, uden rigtigt at ville indrømme det: "Ja, findes der overhovedet en hjælpende Gud i denne tilværelse, fuld af genvordigheder og bekymringer? Hvorfor er jeg netop kommet på dette sted, og hvad skal alt det, jeg oplever, være godt for? Men frem for alt, hvorfor skabte en Guddom mig, der ikke mere bekymrer sig om mig? Hvorfor lever jeg i det hele taget?" At en sådan anskuelse ikke er langt fra total sjælelig og fysisk sammenbrud, behøver jeg vel ikke at nævne.

Da var mange af os så heldige at lære Bruno Gröning at kende, og hans enkle forklaring rev sløret fra den hemmelighedsfulde skæbnekreds.

Han sagde: "Gud er livet, og ordenen i den levende organisme er guddommelig." Og i samme øjeblik, som vi erkendte og følte livet om os og pulseringen i os som resultat af en stor kraft, var den tidligere, tilsyneladende uendelige afstand mellem os og Gud overvundet.

Bruno Gröning sagde videre: "Mennesket handler efter sin vilje. Som viljen er, sådan er tanken," og gav os dermed nøglen til sjælelig-åndelig fred.

Ofte fik vi i de forgangne år bevis for rigtigheden af disse ord. Gang på gang måtte og kunne vi erkende, at det kun er nødvendigt med vores uanfægtede vilje, for at kunne modtage gode, nyttige tanker og ideer. Angst og tvivl er ikke andet end vankelem. Hvor der ikke er en fast overbevisning, er der heller ikke nogen vilje, og hvor der ikke er nogen vilje, findes der heller ikke nogen ordnede tanker. Når mennesket opgiver sig selv, bliver han til kastebold for følelserne. Dermed er mennesket selv årsagen til enhver åndelig usikkerhed.

Endvidere sagde Bruno Gröning: "Tanken får mennesket til at handle." Hvilken stor, hvilken uhyre ansvarsfuld erkendelse! Tankerne, som uophørligt flyder gennem vores bevidsthed, er årsag til enhver af vore reaktioner og handlinger. Har vi optaget gode, positive tanker, så er også vore handlinger gode. Og følgen af disse handlinger vil igen bringe behagelige, positive ting. Men hvis vi lever i fortvivlelse og usikkerhed, så er vore handlinger uhensigtsmæssige og uordnede. Vi opnår så altid det modsatte af, hvad vi håber, og kredsen af ulykkelige tilskikkelser har lukket sig.

Bruno Gröning sagde også: "Hvis du vil opleve det guddommelige, må du stræbe efter det!" Og han gav til dette endnu en meget indtryksfuld forklaring: "Når De vil tale med nogen over telefonen, så vælger De først hans nummer, og så snart forbindelsen er oprettet, må De selv tie for at kunne høre, hvad den anden siger. De vil altså modtage det, der kommer til Dem gennem telefonen. Men så må De være stille og opmærksom, ellers forstår De ikke, hvad den anden siger. Sådan forholder det sig også med bønner: Først kalder De Gud, idet De retter Deres tanker mod HAM. Så forelægger De Deres sag. Men til sidst kommer det vigtigste, hvad de fleste mennesker ikke mere gør: De må i ro og uden at tvivle modtage det, som Gud sender Dem. De skal optage kraften i Dem, den guddommelige kraft, De behøver for at genindstille ordenen i Deres krop. Ethvert menneske forbruger i løbet af dagen, under arbejdet i Deres stilling, ja, alene gennem livets funktioner, energi, som maden alene ikke kan dække. Så føler han sig hele tiden træt og nervøs, og nedbryder til sidst sin krop mere og mere. De skal endelig forstå, at livets Skaber aldrig sender en lidelse, for sygdom er uorden, og kommer kun, når mennesket vender sig bort fra Gud, når han ikke optager tilstrækkeligt med energi, og derved svækker sin fysiske livskraft så meget, at uordenen, det onde, kan trænge ind i ham.

Hvis De, kære venner, forsikrer: 'Jeg vil jo det gode, jeg vil gå den guddommelige vej', så kan jeg kun svare Dem: Gør det! Hold altid fast ved forbindelsen til Gud, og bed ikke kun, når De tror, at De ikke kan komme videre. Så vil De aldrig mere komme i en sjælelig eller fysisk vanskelighed, for det er ikke Gud, der har fjernet sig fra mennesket, men mennesket har i løbet af sin historie efterhånden afskåret forbindelsen til Gud. Dermed bærer han alene skylden for sin fortvivlede situation, og kan kun selv befri sig for den, når han erkender sin forseelse, fortryder den, og vender om fra den forkerte vej, for at gå den guddommelige vej."

I næsten ti år sagde Bruno Gröning disse grundlæggende sandheder til sine talrige venner. Så forlod han den synlige verden, og det var et stort tab for os alle. Hans beskedne, venlige væsen, hans tålmodighed og store hjælpsomhed overfor alle mennesker, vil altid være et forbillede for os.

Nu fulgte tiden, hvor vi skulle vise, hvad vi kunne. Vi måtte bevise, om vi havde taget så meget af læren til os, at vi ikke mere kunne bringes bort fra erkendelsens vej og det bevidste liv. Den, der nu har omsat Bruno Grönings ord i handling, kan gang på gang overbevise sig om deres sandhed. Og allerede nu, tre år efter at han vendte hjem, kan det konstateres, at Bruno Grönings lære var og er nødvendig, ikke kun for os, hans venner, men for hele menneskeheden. Den stadige politiske spænding, såvel som frygten for en af de mest grufulde krige, beviser, at konjunkturerne og den høje levestandard, ikke er nok til at gøre mennesket sorgløst og lykkeligt. Den sjælelige harmoni og tilfredshed, kan kun nås gennem erkendelsen af livets formål, og de åndelige sammenhænge i menneskets eksistens. For os, der har lært dette, er der ingen angst for fremtiden. Vi ved, at det kommende er formet af og bliver bestemt af nutiden. Men vi ved også, at tabet af vores krop, endnu længe ikke betyder enden, for mennesket som personlighed er åndelig, og ånden lader sig ikke ødelægge, ikke

engang af radioaktivitet. Men hvilke forhold ånden finder i den anden verden efter den fysiske død, afhænger ene og alene af handlingerne i det jordiske liv.

Vi har set, kære venner, hvordan mennesket, når det følger livets love, kan leve trygt i Guds Almagt. Vi skal beslutte os for i fremtiden at hjælpe flest mulige medmennesker, så også de kan opnå denne erkendelse og følge den. Det skylder vi vor gode ven og hjælper. Han har ofret alt for os. Lad enhver af os spørge i stilhed: "Hvad gør jeg?"

Kilde:

Verein zur Förderung seelisch-geistiger und natürlicher Lebensgrundlagen (Hrsg.): Mitteilungsblatt (in Österreich: Klagenfurt, in Deutschland: Hameln/Weser 1962), Nr. 1/2, 5. Jg., S. 2-3; Archiv des Instituts für Grenzgebiete der Psychologie und Psychohygiene e. V. Freiburg i. Br., Bestand: 20/16, Signatur: 004,a.